

ÇİÇEĞİ BURNUNDA GENÇ ÖĞRETMEN ARKADAŞLARIM İÇİN YAZDIM

Dün öğretmen evinde eski öğrencim bir öğretmenle karşılaştım. Daha nasılsın soruma karşılık: " **Hocam hiç de iyi değilim. Bir gün pompalı bir tüfekle gidip başta okul müdürünü ve bana sınıfta kan kusturan birkaç öğrenci var onları tarayıp, gidip karakola teslim olup cezaevinde yatacağım.**" demesin mi? Baktım iş ciddi, öğrencim burnundan soluyor. İşim olmasına ve başka bir arkadaşla buluşma randevumu iptal ederek eski öğrencim bu genç öğretmeni dinlemeye başladım. Olayları kafasında öyle büyütmüş ki anlatamam. Ancak öğrencim yaşadığı olayları anlatırken ben de mesleğimin başlangıcında yaşadığım olaylar gözümün önünde canlandı. Anlattıklarıyla beni 50 yıl öncesi mesleğimin başlangıç yıllarına götürdü. Demek ki insan aynı insan, öğrenci aynı öğrenci. Değişen bir şey yok ama değişmeyen bir şey var gerek toplumda, gerekse okulda öğrenciye yaklaşmanın yolu.

1968 yılı besmele çekip öğretmenliğe başladığım ilk yıldır. Okullarda bir adet vardır. Ne kadar yaramaz öğrenci varsa aynı sınıfa toplarlar, başka sınıfların huzuru bozulmasın, diye. Beni de yeni gelen bir öğretmen olarak o sınıfa verdiler. Ben de çiçeği burnunda bir öğretmen olarak sınıfa girdim ama sınıf hemen kendini gösteriyor. Yaramazlıkta sınır tanımayan bir sınıf. Sınıfın içinde de ipi göğüsleyen ve sınıfa hâkim, sınıfı parmağında oynatan bir öğrenci A. hemen dikkatimi çekti. İlk ders birbirimizi tartmakla geçti. Ama ben işimin zor olduğunu hemen anladım. Sınıfa giren diğer öğretmen arkadaşların da yaka silktiği bir sınıf. Ben hemen A. adlı öğrencinin ailesini araştırdım. Ailesi de ilçenin kodamanlarından olup her türlü şaibenin bulunduğu bir aile. Babası ile de temasa geçmenin de bir yararı olmayacağını düşündüm. Çünkü idare ve diğer öğretmen arkadaşlar da baba ile görüşmelerine rağmen bir sonuç alamamışlar. Ama öğrenci gerçekten her öğretmenin tabiri caizse gıcık gideceği bir öğrenci. Zaten öğrencisine gıcık giden bir öğretmen de hayatta o öğrenciyi alt edemez ve öğretmen kaybeder. Sadece ben değil diğer öğretmen arkadaşlar da aynı sıkıntıyı yaşıyorlar ben ise mesleğimin başlangıcında istifa etmeyi düşünmeye başladım. Zaten rahmetli kayın pederin de bir şoföre ihtiyacı vardı. Onunla beraber ticaret yapmayı düşünürken sınıfta bütün öğretmenlere kan kusturan A. bir kız yüzünden karıştığı kavgada bıçaklanıp hastaneye kaldırdıklarını duydum. İdare ve öğretmen arkadaşlar Herkes içinden " oh" çekiyor. Kimisi de içinden keşke " geberse " dediklerini de hissediyorum. Ben de bu arada yaklaşan kanat dönemi sonunda istifa etmeyi kafama koymuştum. O gidince sınıf sanki biraz sakinleşti ama yine "hababamlığına" devam ediyor. Bu arada benim sevdiğim bir huyum vardır.

Hasta ziyaretlerini ihmal etmem. Çünkü insan gördüğü iyi davranışların kölesidir.

İslam Tarihinin unutulmaz zalimlerinden Şam Valisi Haççaç-ı Zalim vardır. Halka zulmüyle meşhur bir vali. Bu zalime karşı halk ayaklanmış, silaha sarılmış, o yörenin en cesur delikanlılarından biri bu ayaklanmaya katılmaya bir türlü ikna edilememiş. Nedenini sorduklarında: " Annemle yalnız yaşarken evimiz yandı, Haççaç bize ev verdi. Bizi aç açıkta bırakmadı. Bu yüzden ona karşı savaşmam" der. Ben de bu hikayeden esinlenerek elime aldığım bir meyve suyu ile A. nın ziyaretine gittim. Hasta olarak yattığı odada yanında babası, annesi ve bir de kız kardeşi vardı. Ziyaretime gerek ailesi, gerekse A. çok memnun oldular. Hatta A.nın da utandığını hissettim. Ayrılırken A. bana şöyle söyledi: " **Öğretmenim okulundan ziyaretime gelen tek öğretmenim sizsiniz. Beni mahcup ettiniz size çok çok teşekkür ederim**" dedi.

A.İki hafta sonra okula başladı. Sınıf susustu. Sanki o " Hababam sınıfı" gitmiş yerine başka bir sınıf gelmişti. Onlara olan ilk dersim, hayatımda işlediğim en güzel derslerden biriydi. A. dersimi dinlerken gözlerimin içine bakıyor, hiç yaz demeden notlar alıyordu. Zil çaldıktan sonra çantamı toparlayıp öğretmenler odasına giderken çantamı elimden alıp beni öğretmenler odasının kapısına kadar eşlik etti ve gözleri yaşararak " Hocam bugüne kadar size ve diğer öğretmenlerimize yaptığım yaramazlıklardan dolayı özür diliyorum." Dedi. Bunun üzerine ben de kendisine : " A.cığım ben sana teşekkür ediyorum. Ben kanat dönemi sonunda öğretmenliği bırakıyordum. Senin bu özrün beni tekrar mesleğime başlattı.

Evet, genç meslektaşlarım, eğitilemeyecek insan yoktur. İnsanoğlu kedi, köpeği ve hatta yırtıcı aslanları bile eğitirken, eğitime en yatkın olan insanı niye eğitemesin? Yeter ki öğrenciye ve çevremizdeki insanlara yaklaşma yolunu bilelim. Öğrencisi ile gıcık yarışına giren hiçbir öğretmen arkadaşımın bu güne kadar gıcık yarışında öğrencisini yendiğini görmedim. Ben de dahil.